

Arrest

nr. 201 392 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESSENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. STESSENS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 december 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert op 20 maart 2014 bij arrest met nummer 121 117 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 augustus 2014 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 september 2014 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Bij arrest met nummer 133 228 verwerpt de Raad op 14 november 2014 het beroep.

Op 1 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 2 april 2015 wordt de aanvraag ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2014 werd ingediend door :

F. L., W.(R.R.: ...)

nationaliteit: Egypte

geboren te Sohag op (...)1985

adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 04.10.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 24.03.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 08.08.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan, doch het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 23.09.2014 deze asielaanvraag niet in overweging. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV. Deze verwierp echter het beroep op 18.11.2014.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 2 jaar en 6 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 3 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

(Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen omwille van het feit dat betrokkene een koptische christen is. Betrokkene verwijst hiervoor naar verklaringen van het CGVS, naar een vergadering van het CGVS met BCHV en naar rapporten daterend uit 2010 en 2011. Echter, er dient opgemerkt te worden dat al deze verklaringen gaan over de algemene toestand van Kopten in Egypte en levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij persoonlijk zal geviséerd worden omwille van het feit dat hij een koptische christen is.

Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, ondanks de verklaringen van het CGVS, zowel het CGVS als de RVV de asielprocedures van betrokkene heeft geweigerd.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat de band met zijn land van herkomst bijzonder klein is geworden terwijl de band met België bijzonder groot is en dat er bij een eventuele terugkeer niemand hem ten laste zal kunnen nemen daar hij niet over een sociaal vangnet beschikt. Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat

betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar betrokkene tijdens zijn asielprocedures heeft verklaard dat er nog andere familieleden van hem in Egypte verblijven, o.a. zijn ouders en zussen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C heeft bekomen en tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de eerste asielprocedure werd afgesloten op 24.03.2014 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tijdens zijn tweede asielprocedure had betrokkene immers geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 2011 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilg, opende een bankrekening, betaalt stipt zijn rekeningen, gaat in België naar de tandarts en de dokter en heeft groot aantal vriendschappen opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 12 maart 2015 wordt eveneens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt tevens op 2 april 2015 ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamendie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven betreft het een herhaald bevel nu aan verzoeker reeds op 1 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en niet werd aangevochten waardoor het bevel definitief en uitvoerbaar is.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 4.10.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 24.03.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 08.08.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan, doch het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 23.09.2014 deze asielaanvraag niet in overweging. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV. Deze verwierp echter het beroep op 18.11.2014.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 2 jaar en 6 maanden voor de eerste asielprocedure en meer dan 3 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen omwille van het feit dat betrokkene een koptische christen is. Betrokkene verwijst hiervoor naar verklaringen van het CGVS, naar een vergadering van het CGVS met BCHV en naar rapporten daterend uit 2010 en 2011. Echter, er dient opgemerkt te worden dat al deze verklaringen gaan over de algemene toestand van Kopten in Egypte en levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij persoonlijk zal geviséerd worden omwille van het feit dat hij een koptische christen is. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, ondanks de verklaringen van het CGVS, zowel het CGVS als de RVV de asielprocedures van betrokkene heeft geweigerd.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat de band met zijn land van herkomst bijzonder klein is geworden terwijl de band met België bijzonder groot is en dat er bij een eventuele terugkeer niemand hem ten laste zal kunnen nemen daar hij niet over een sociaal vangnet beschikt. Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar betrokkene tijdens zijn asielprocedures heeft verklaard dat er nog andere familieleden van hem in Egypte verblijven, o.a. zijn ouders en zussen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2014).

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C heeft bekomen en tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de eerste asielprocedure werd afgesloten op 24.03.2014 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tijdens zijn tweede asielprocedure had betrokkene immers geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde argumenten (betrokkene verblijft sinds 2011 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilg, opende een bankrekening, betaalt stipt zijn rekeningen, gaat in België naar de tandarts en de dokter en heeft een groot aantal vriendschappen opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de wet van 15.12.1980.)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

*Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;
Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;*

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er vooreerst in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt als dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp zouden uitmaken van discriminatoire maatregelen;

Dat nochtans uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen;

Dat nergens uit blijkt dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin koptische christenen zich thans in Egypte bevinden;

Dat ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte, waar hij al 4 jaar niet meer verblijft om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat ook de huidige onlusten in Egypte, waartoe ook ten aanzien van toeristen alle reizen naar Egypte worden afgeraden, terugkeer in de weg staat;

Dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM!

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing dan ook niet zomaar voorbij mag gaan aan de nochtans alarmerende veiligheidssituatie in Egypte;

Dat het niet terug kunnen keren naar het land van herkomst, nu terugkeer een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, eveneens door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient te worden beoordeeld;

Dat verzoeker verder voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt in Egypte te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat het feit dat verzoeker een Koptische christen betreft dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhoudt, waarom verzoeker niet naar diens herkomstland Egypte kan terugkeren, om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst voor verzoeker instabiel is, doch verzoeker thans sinds 2011 (!) in België verblijft en verzoeker alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden;

Dat verzoeker geen contacten meer onderhoudt met diens familieleden en het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 4 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd en zelfs werd tewerkgesteld!!

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”

4.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en tewerkgesteld werd, enorm is;”.

4.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.

Verzoeker zet ter adstruering het volgende uiteen:

“Derde Middel

Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Egypte voor Koptische christenen alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”.

4.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending aanvoert van “*de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*” dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in mate dat verzoeker *in concreto* de schending aanvoert van artikel, in *casu* artikel 3 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat verzoeker lijkt aan te geven doch te dezen niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, in zoverre verzoeker er in het eerste middel op wijst dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor hem onvoorzienbaar is, nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

Verzoeker meent dat er geen passende belangenafweging is gemaakt, dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen en dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Egypte noch met zijn situatie. Hij betoogt, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van het feit dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp zouden uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat nochtans uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen. Hij stelt verder dat uit niets blijkt dat de situatie verbeterd is, integendeel en hij verwijst naar de recente verwikkelingen en onlusten waardoor ook ten aanzien van toeristen alle reizen naar Egypte worden afgeraden. Tevens verwijst hij naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de zorgwekkende situatie zou bevestigen en naar een arrest van 6 juni 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin zou zijn geoordeeld dat een terugkeer van een Koptisch christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde elementen reeds aanhaalde in zijn aanvraag van 24 december 2015 en de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert: *“Betrokkene beweert dat hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen omwille van het feit dat betrokkene een koptische christen is. Betrokkene verwijst hiervoor naar verklaringen van het CGVS, naar een vergadering van het CGVS met BCHV en naar rapporten daterend uit 2010 en 2011. Echter, er dient opgemerkt te worden dat al deze verklaringen gaan over de algemene toestand van Kopten in Egypte en levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat hij persoonlijk zal gevisieerd worden omwille van het feit dat hij een koptische christen is.*

Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, ondanks de verklaringen van het CGVS, zowel het CGVS als de RVV de asielprocedures van betrokkene heeft geweigerd.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel

bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De Raad stelt vast dat verzoeker het motief van de gemachtigde waarin wordt gesteld dat geen persoonlijke bewijzen worden voorgelegd dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn, niet weerlegt door opnieuw naar de algemene rapporten te verwijzen. Evenmin brengt verzoeker om dezelfde reden het motief omtrent de weigering van de asielaanvragen aan het wankelen. Waar verzoeker verwijst naar het afraden van reizen voor toeristen, toont hij niet aan dat hij dit element als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag van 24 december 2014. Ten overvloede geeft de Raad mee dat, in de mate dat verzoeker zou verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dit een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Hetzelfde kan worden vastgesteld met betrekking tot de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. Verzoeker weerlegt het betreffende motief van de gemachtigde niet en ook in zijn verzoekschrift slaagt hij er niet in om met concrete elementen aan te tonen dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan zijn betoog niet beperken tot een loutere herhaling van zijn argumenten. Nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing *in casu* geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Zoals aangegeven, weigerde de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen evenals de Raad om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen zodat hij het motief waarin de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal niet aan het wankelen brengt. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens toont verzoeker dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift nog stelt dat hij dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1, § A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, wijst de Raad erop dat het de Raad niet toekomt om hieraan in het kader van onderhavig annulatieberoep te toetsen. Bovendien kan verzoeker via onderhavige procedure geen kritiek uiten op de genomen beslissingen inzake zijn asielaanvraag daar deze niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep. Het algemene betoog en de algemene stelling dat verzoeker voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om in Egypte te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling, volstaan hiertoe niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verder betoogt verzoeker, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat niet alleen de toestand in het land van herkomst instabiel is, maar dat hij thans sinds 2011 in België verblijft, dat hij alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving in zoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden en dat hij tewerk werd gesteld.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen van integratie, waarbij hij de elementen uitdrukkelijk opsomt, behoren tot

de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing naast de wil om te werken eveneens wordt verwezen naar de aangehaalde elementen betreffende de tewerkstelling in het verleden. Dienaangaande wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C heeft bekomen en tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de eerste asielprocedure werd afgesloten op 24.03.2014 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tijdens zijn tweede asielprocedure had betrokkene immers geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”*

Verzoeker geeft verder aan dat hij geen contacten meer onderhoudt met diens familieleden en zijn volledige sociale en familiale leven zich in België situeert. Hij meent dat er bij terugkeer naar het land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig zijn om hem op te vangen. Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode, en dat het voor hem dan ook niet mogelijk is om ernaar terug te keren. Ook hieromtrent motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing en meer bepaald: *“Verder beweert betrokkene dat de band met zijn land van herkomst bijzonder klein is geworden terwijl de band met België bijzonder groot is en dat er bij een eventuele terugkeer niemand hem ten laste zal kunnen nemen daar hij niet over een sociaal vangnet beschikt. Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar betrokkene tijdens zijn asielprocedures heeft verklaard dat er nog andere familieleden van hem in Egypte verblijven, o.a. zijn ouders en zussen.”* Verzoeker beperkt zich tot het beweren van het tegendeel en het aangeven het niet eens te zijn. Hij gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat hij deze weerlegt, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Waar verzoeker stelt dat het programma vrijwillige terugkeer geen garanties kan bieden, beperkt hij zich tot een algemene bewering en toont hij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garanties zouden moeten worden geboden.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont

verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN